

рекълъ на ратая да се приготви, че ще отидатъ на ловъ.

Тръгнаха. Като стигнали въ гората, жената на богатяша започнала да кука:

— Ку—ку! Ку—ку!

— О, поздравлявамъ те! — рекълъ богатяшътъ. — Кукувица кука. Дойде време да си вървишъ!

Но хитриятъ ратай веднага се досѣтилъ, каква е работата.

— Не! — казалъ той. — Къде се е чуло и видѣло кукувица посрѣдъ зима! Азъ трѣбва да я убия, та да видя, що за птица е.

При тѣзи думи, той се прицелилъ право къмъ дървото,

където била скрита жената.

— Чакай! Чакай! — развикла се богатяшътъ. — Ти лудъ ли си? Искашъ да зачернишъ дома ми!

— Ама ти май се сърдишъ? — рекълъ малкиятъ братъ.

— Да, сърдя се! — не можалъ да се стърпи богатяшътъ. — Още днесъ ще ти наброя двесте жълтици и се махай отъ главата ми! Едва сега разбрахъ, какво значи старата поговорка: „Не копай гробъ другиму, за да не паднешъ самъ въ него!“

Малкиятъ братъ взелъ жълтиците и се върналъ

ХАЙДУТИНЪ

Народна пѣсенъ

Стоянь майци си думаше:

— Снощи си, мамо, дохожда Богданъ най-личенъ войвода, съ бѣклица, съ бѣли тефтери, момчета мамо калесва — единъ по единъ ги придумва съ него въ гората да идатъ, съ него хайдутите да станатъ. Пъкъ мене, момо, калеса младъ байрактаринъ да бжда, че съмъ билъ левенъ въ снагата, че съмъ билъ съ гърди юнашки.

Я дай ми, мамо, я дай ми дѣдова пушка бойлия, чичови кобуръ пищови, вуйчови дрехи юнашки, па ще срѣдъ село излѣза, срѣдъ село насрѣдъ мегданя, байрака ще си побия, момчета ще си събера. Ще сбера отборъ юнаци, ще ида въ Стара-планина, дума и клетва ще дадемъ — вѣра и народъ ще бранимъ.